Образ Марусі в однойменній повісті Григорія Квітки-Основ'яненка. Твір 9 клас

Григорій Квітка-Основ'яненко стояв поруч з Іваном Котляревським біля першовитоків нової української літератури. Написавши сентиментальну повість «Маруся», письменник переконав усіх, що народною розмовною мовою можна не тільки розвеселити читача, як це зробив Іван Котляревський у славнозвісній поемі «Енеїда». Квітку- Основ'яненка обурювало зневажливе ставлення до його рідної мови, обурювали висловлення про непридатність української мови для написання високохудожніх творів, які могли б розчулити читача, викликати в нього глибокі переживання. Повість «Маруся» довела, що українська мова нічим не поступається перед мовами інших народів.

Головний образ твору - Маруся. У ньому втілені найкращі риси сільської української дівчини. «Та що ж то за дівка була! Висока, прямесенька, як стрілочка, чорнявенька, очиці, як тернові ягідки, бровоньки, як на шнурочку, личком червона, як панська рожа, що у саду цвіте...», - такими колоритними фразами змальований портрет Марусі. Він нагадує образ дівчини з народної пісні:

Очі чорні, як терночок,

Бровки рівні, як шнурочок,

Личко біле, рум'янеє,

Серце моє коханеє.

Маруся - слухняна, покірна, працьовита і релігійна. Вона шанувала своїх батьків, в усьому їм допомагала. Вона була, мені здається, аж занадто скромна і сором'язлива: не ходила гуляти з дівчатами ні на вулицю, ні на вечорниці і іншим не радила ходити: «Лучче я, каже, на те місце, упоравшись... ранше устану, заміню твою старість: обідати наварю і батькові в поле понесу. А на вулиці що я забула? Іграшки та пустота...»

Ніжна і ласкава Маруся до свого коханого. Її внутрішній світ сповнений радісних почуттів, душевної краси. Дівчина прагне до щастя.

Слухняна і покірна, Маруся зважилась благати батька зглянутись на неї, не занапастити її і видати заміж за Василя. Але Василь змушений іти на заробітки, щоб потім відкупитися від солдатської служби. Сумне життя настало для Марусі без Василя. Вона журиться, ночей не досипає, уболіває за долю свого коханого.

Батько, хоч і співчуває своїй доньці, але дорікає їй за те, що вона не хоче виходити заміж за іншого: «Чи ти дурна та божевільна! Чом ти не йдеш! Люди хороші чесного роду; чи тобі поповича, чи купця треба?» Тут Григорій Квітка-Основ'яненко використовує народні мотиви про дівчину, яку силують вийти заміж, а вона воліє краще посивіти в дівках, ніж вийти за нелюба. Маруся зважилась не коритися батькові, заявляючи, що коли не піде за Василя, то ні за кого не вийде заміж: «Дарма, таточку! Без Василя не страшна мені і домовина, не то сідая коса». Письменник малює хвилюючі картини, які нас дуже зворушують, заглиблюють у внутрішній світ героїні. Прощаючись з Василем, який їхав на заробітки, Маруся наче передчуває свою смерть: «Василю! На кладовищі мене покидаєш, на кладовищі мене й знайдеш! Поминай мене, не удавайся в тугу... прощай на віки вічні!..

Там побачимось!»

І справді, повість має трагічну розв'язку: пішовши в ліс по гриби, Маруся змокла під холодним дощем, застудилась і незабаром померла.

У зображенні Марусі, у перебільшенні почуттів героїв, у прагненні Квітки-Основ'яненка розчулити читача добре відчуваються традиції сентименталізму, місцями повість аж надто «сльозлива», але все одно ми читаємо її з захопленням, вона чарує нас своєю поетичністю.

Образ Наталки Полтавки — яскравий тип українського національного характеру.